

Nora Roberts

Mézes puszedli
A játék szabálya

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedítést és mindenfajta információátörölő vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Nora Roberts, 1985 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A mű eredeti címe: *Summer Desserts* (Silhouette, Special Edition)

● *Magyarra fordította:* Németi Anita

© Nora Roberts, 1984 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A mű eredeti címe: *Rules of the Game* (Silhouette, Intimate Moments)

● *Magyarra fordította:* Kosztolányi Klára

Második, átdolgozott kiadás

● *Borító:* Barczag Andrea

● *Kép:* Thinkstock

ISBN 978-963-448-369-4

HU ISSN 1588-8096

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

● *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

● *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

● *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

● *Műszaki vezető:* Sárai Szabó Mária

● *Telefon:* +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.harpercollins.hu

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és rejtvény-pályázatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Résztvételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

● *Szedés:* HarperCollins Magyarország Kft.

● *Nyomás:* RAS-Nyomda Kft.

● *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.

● *Megrendelés száma:* 801602

● *Nyomtatás időpontja:* 2018/15.

● *Felelős vezető:* Futó Imre ügyvezető igazgató

A The New York Times sikerszerzője

NORA ROBERTS

Mézes puszelli

1.

Summernek hívták. A neve tökéletesen illett hozzá, mivel élénk színű virágokat, hirtelen jött viharokat és hosszú, nyugtalan éjszakákat, valamint napsütötte mezőket és árnyas fák alatti szunyókálást juttatott az ember eszébe.

A kezét kecsesen tartotta, s feszülten, éber tekintettel állt a pillantások kereszttüzeiben. A jelenlévők egy pillanatra sem vették le róla a tekintetüket, s bár Summer lassan mozgott, senki sem merte megkockáztatni, hogy elmulaszsa akár egyetlen apró gesztusát is. Az emberek odaadó figyelme a karcsú, magányosan álló alakra irányult. A termet Chopin romantikus zenéje töltötte be. A beszűrődő fény átsejlett a lány gondosan összefogott, dús haján, melybe itt-ott aranszínű tincsek vegyültek. A fülében smaragd csillogott.

A bőre kissé kipirult, s a rózsás szín még inkább kiemelte finom vonalú arccsontját, mely előkelő származásról árulkodott. Az izgalom és az összpontosítás hatására jól láthatóvá váltak a barna szemet tarkító borostyánszínű cirkák, s a telt, puha ajak lebiggyedt.

Summer egyszerű szabású ruhát viselt, mégis úgy vonzotta a tekinteteket, mint egy csodásan szárnyaló, káprázatos pillangó. Annak ellenére, hogy egyetlen szót sem szólt, a jelenlévők mégis feszülten figyelték, mintha legapróbb mozdulatát sem akarnák elszalasztani.

A helyiségben meleg volt, a levegőt különleges, fűszeres illat lengte be, s a feszültség szinte tapinthatóvá vált. Summer szemernyi figyelmet sem szentelt a körülötte lévőknek.

Egyetlen cél lebegett a szeme előtt: a tökéletesség elérése. Soha életében nem adta ennél alább.

Óvatosan felemelte az utolsó, csillag alakú passiógyümölcsöt, és belenyomta a Savarin-tortába, s ezzel befejezte a sütemény díszítését. Hirtelen megfélekedezett a hosszú órákról, melyeket a hatalmas, bonyolult édesség elkészítésével és megsütésével töltött, a hőségről, sajgó lábáról és fáradt karjáról. Summer Lyndon desszertkölteményeire az utolsó simítások tették fel a koronát. Természetesen mindegyiknek csodás íze és illata volt, s könnyedén fel lehetett szeletelni, mégis mindez mit sem ért volna, ha nem társul hozzá tökéletes külalak.

Sárgabaracklekvárba mártott ecsetét úgy húzta végig a gyümölcsökön és a mandulán, ahogy egy művész végzi el az utolsó simításokat kedvenc alkotásán.

Még mindig teljes csend honolt. Summer nem kért segítséget, s ha valaki mégis felajánlotta volna a szolgálatait, azonnal elutasítja. Lassan megtöltötte a Savarin-torta közepét a sűrű krémmel, melynek receptjét féltékenyen őrizte.

Amikor végzett, felemelte a fejét, és hátralépett, hogy még egyszer, utoljára szemügyre vegye mesterművét. Ez volt a végső próba, mivel a munkájával szemben ő maga volt a legkritikusabb. Keresztbe fonta a karját, de az arca nem árulta el az érzéseit. Az óriási konyhában egy földre ejtett tűzja is fülsiketítő robajnak tűnt volna.

Summer szája lassan mosolyra húzódott, s a tekintete felragyogott. Sikerült! Felemelte a kezét, és színpadias mozdulattal intett.

– Vihetik! – adta ki a parancsot.

Ahogy a két segéd kigurította a konyhából a ragyogó süteménykölteményt, a helyiségben tapsvihár tört ki. Summer büszkén fogadta a tetszésnyilvánítást. Tudta jól, hogy megvan a helye és ideje a szerénységnek, de a tortája tökéletesre sikerült, így joggal lehetett rá büszke. Az olasz herceg pazar eljegyzést akart a lányának, s hála Summernek, meg is kapta, amiért fizetett.

– *Mademoiselle!*

Foulfount, a kagylóspecialitásairól ismert francia mindkét kezével megragadta a lány vállát. Tágra nyílt szeme nedvesen csillogott a meghatottságtól.

– *Incredible!* – suttogta, miközben ügyes, vaskos ujjaival megszorongatta Summer, mintha csak egy frissen sült cipó lenne, és mindkét oldalon megcsókolta az arcát.

– *Merci!*

Valaki kinyitott egy üveg bort, hogy megünnepeljék a sikert. Summer elvett két poharat, s az egyiket odanyújtotta a francia séfnek.

– Igyunk a legközelebbi alkalomra, amikor újra együtt dolgozhatunk, *mon ami*.

Felhajtotta az italát, levette a fejéről a szakácssapkát, majd feltűnés nélkül elhagyta a konyhát. A hatalmas, márványpadlós, csillárral megvilágított étkezőben a vendégek még mindig a Savarin-tortát csodálták. Indulás előtt még eszébe jutott, hogy szerencsére ezúttal nem neki kell rendet raknia.

Summer két órával később már cipő nélkül, csukott szemmel, ölében egy hátborzongató krimivel repült az Atlanti-óceán fölött. Végre úton volt hazafelé. Majdnem három egész napot töltött Milánóban azért, hogy elkészítsen egy édességet. Mindez persze nem volt számára szokatlan, hiszen készített már Malakoff-tortát Madridban, sütött mogyorókrémmel töltött palacsintát Athénban, és formázott fehér felhőcskéket egy isztambuli megrendelő madártejéhez. Költségei fedezése és tiszteletdíja ellenében.

Summer olyan desszertet készített, melynek íze még az utolsó falat, darabka vagy morzsa elfogyasztása után is sokáig élt a megrendelő emlékezetében. Bánj jól a habverővel, és láss világot! – gondolta magában mosolyogva.

Specialistának tartotta magát, akár egy remek sebész, hiszen majdnem ugyanolyan hosszú ideig tanult, kuktáskodott és gyakorolt, mint az orvostársadalom nagyra becsült tagjai. Öt évvel azután, hogy Párizsban, a gasztronómiai élvezetek egyik fellelgvárában letette a szigorú vizsgákat, és a szakácsművészet elismert mestere lett, már mindenki tudta róla, hogy szenvedélyes viszony fűzi az ínycségegekhez, az agya

úgy működik, akár a számítógép, ezért minden receptre emlékszik, s úgy dolgozik, mint egy földre szállt angyal.

Summer félálomban próbált ellenállni a kísértésnek, mely egy szelet, szalámis pizza alakjában öltött testet. Tudta, hogy gyorsabban telik az idő, ha olvas vagy alszik útközben, ezért úgy döntött, hogy mindkét kedvtelésének hódol. Először a szunyókálás mellett döntött, hiszen ugyanolyan nagyra értékelte az alvást, mint a csokoládékremje receptjét.

Amint visszatér Philadelphiába, rendkívül zsúfolt lesz a programja El kell készítenie egy fagyalttortát a kormányzó jótékonyági bankettjére, aztán ott van a Gasztronómiai Szövetség éves találkozója, de a közszolgálati televízióknak ígért műsorról sem szabad megfeledkeznie... És az a megbeszélés...

Mit is mondott a csicsergő hangú nő Drake... nem, Blake Cocharanról? III. Blake Cocharan, a róla elnevezett szállodalánc tulajdonosa. Kiváló szállodái vannak, gondolta Summer különösebb lelkesedés nélkül. Volt szerencséje kipróbálni néhányat a világ különböző tájain Harmadik Cocharan üzleti ajánlatot tett neki.

Summer feltételezte, hogy a férfi a szállodái számára akarja megrendelni különleges desszertjei egyikét, hogy aztán saját magáról nevezhesse el a finomságot. Az ajánlat nem hagyta hidegen, de természetesen neki is megvoltak a feltételei, a tiszteletdíjáról nem is beszélve. Nyilvánvaló, hogy gondosan át kell tanulmányoznia a Cocharan dinasztia történetét, mielőtt felajánlja nekik a szolgálatait, és a nevét adja a munkájához. Ha bármelyik szállodájuk kétes hírnévnek örvend...

Summer hatalmasat ásítva elhatározta, hogy majd akkor dönt az ügyben, ha már találkozott őfelségével, III. Cocharannel. A férfi bizonyára elhízott, kopaszodik, és gyomorbántalmak gyötrik. Olasz cipőt, svájci órát, francia inget visel, és német autót vezet, mindezek ellenére azonban tősgyökeres amerikainak vallja magát. Egy ideig még a férfiről alkotott kép járt az eszében, majd elunta magát, és ismét

ásított, miközben III. Cocharan átadta a helyét a pizzának. Summer hátraengedte az ülését, és elszántan összpontosított az alvásra.

III. Blake Cocharan metáliszürke limuzinja plüssszatú hátsó ülésén figyelmesen tanulmányozta a Saint Croix-ban megépítésre váró legújabb *Cocharan-ház*ról készült jelentést. Olyan ember volt, aki azonnal átlátta a zürzavaros részleteket, és tökéletes rendszert alkotott belőlük. Számára a káosz a rend egyik formája volt, mely csak arra várt, hogy a logika segítségével megoldja örök rejtélyét. Blake rendkívül ésszerűen gondolkodó ember volt. Bármilyen bonyolult labirintussal találta szemben magát, türelem és logika segítségével mindig megtalálta az utat A-ból B-be, majd végül C-be.

Tehetsége révén harmincöt éves korára biztos kézzel irányította a birodalmát. A vagyonát örökölte, s éppen ezért ritkán gondolt rá. Bebizonyította rátermettségét, és megbecsülte a helyét az életben. A Cocharan-birodalmat a kiválóság jellemezte. A cég termékei az ágyneműtől kezdve az alapozáshoz használt betonig mind elsőrangú minőséget képviseltek.

A Summer Lyndonról kapott jelentésből kiderült, hogy a nő szakmája legjobbja. Blake félretette a Saint Croix-dossziét és kiemelt egy másikat a lábánál lévő vékony aktatáskából. Az ujján megcsillant az ovális, indákkal díszített arany pecsétgyűrű. Elgondolkozva kinyitotta a lány aktáját.

Summer Lyndon huszonnyolc éves, a Sorbonne-on diplomázott, és megkapta a szakácművészetek mestere címet. Apja, Rothschild Lyndon a brit parlament megbecsült tagja, anyja Monique Dubois, egykori francia filmszillag. A szülők huszonhárom éve, békésen váltak el. A lányuk iskolás évei alatt egyfolytában London és Párizs között ingázott, egészen addig, amíg az édesanyja hozzá nem ment egy dúsgazdag amerikai gyároshoz, ekkor ugyanis Philadelphiába költöztek. Summer később visszatért Párizsba, hogy befejezze a tanulmányait, így mindkét városban volt bejelentett lakhelye. Anyja azóta már háromszor ment férjhez, most éppen

egy papírgyárossal élt együtt. Az apa, aki sikeres ügyvéd-ként tevékenykedett, nemrég vált el második feleségétől.

Blake nyomozása során mindig ugyanarra az eredményre jutott: Summer Lyndon a legjobb mestercukrász az Atlanti-óceánon innen és túl. Ráadásul szakmája minden területéhez kiválóan ért, veleszületett érzéke van a minőséghez, ötletes, és remekül feltalálja magát vészhelyzetben is. Másrészt viszont azt is mondják róla, hogy önkényeskedő, szeszélyes és kíméletlenül őszinte. Ezek a tulajdonságok azonban nem riasztották el államfőkből, arisztokratákból és hírességekből álló vevőkörét.

Előfordulhat, hogy főzés közben ragaszkodik Chopin zenéjéhez, vagy nem hajlandó hozzákezdni a munkához, ha a világítás nem nyeri el a tetszését, de a csokoládékremje önmagában is elég ahhoz, hogy térdre kényszerítsen egy erős akaratú embert, és ezáltal megkapja, amit akar.

Blake-től távol állt a könyörgés, viszont mindenképpen szerette volna elérni, hogy Summer Lyndon a *Cocharan-háznak* dolgozzon. Semmi kétsége nem volt afelől, hogy rá tudja venni a lányt az együttműködésre. Tiszteletben tartotta az erős akaratú embereket, hiszen soha nem volt türelme a gyenge, befolyásolható bábokhoz, főleg, ha azok neki dolgoztak. Tisztában volt vele, hogy nem sok nő tett szert olyan hírnévre és pozícióra, mint Summer Lyndon. A nők általában szakácsként dolgoztak, míg a férfiak többsége séf lett.

Blake megtermett, erős karú asszonyt képzelt el, aki a saját finomságait kóstolgatva meghízott, s a bőre fakó lett a konyhában töltött évek során. Biztosra vette, hogy a nő lényegre törő, és megingathatatlan elképzelése van arról, hogy mi ehető, és mi nem. Rendszerető, realista és kulturált, s talán kissé hétköznapi, hiszen a divat helyett az ételeket részesíti előnyben. Úgy gondolta, hogy remekül ki fognak jönni egymással. Az órájára pillantott, és elégedetten nyugtázta, hogy pontosan érkezik majd a megbeszélésre. A limuzin nem sokkal később megállt, s Blake kiszállás közben odaszólt a sofőrnek:

– Nem maradok egy óránál tovább.

– Értem, uram.

A sofőr ellenőrizte az időt, hiszen tudta, ha Mr. Cocharan egy órát mond, akkor pontosan hatvan perc múlva számíthat az érkezésére. Blake felnézett a kiváló állapotban lévő régi épület negyedik emeletére, majd átment az úttesten. Az ablakok nyitva voltak, s a meleg, tavaszi levegő szabadon áramlott a lakásba. Halk zene szólt, de a nagy forgalom miatt nem tudta megállapítani, hogy miféle. Az épületbe érve látta, hogy a felvonó nem működik, ezért gyalog vágott neki a négyemeletnyi lépcsőnek.

Miután kopogott, az ajtó kinyílt, s egy csodaszép arcú, apró termetű, pólót és feszes fekete farmernadrágot viselő nő jelent meg. Talán ő a szobalány, aki kimenőt kapott mára, gondolta Blake. Nem látszik azonban elég erősnek ahhoz, hogy felsikálja a padlót. Ráadásul ha a készül valahová, miért nincs rajta cipő?

Futó pillantást vetett a lányra, de a tekintetét mágnesként vonzotta a festetlen, klasszikus szépségű, kétségkívül érzéki arc. Maga a szép ívű száj elég volt ahhoz, hogy felforrjon a férfiember vére. Blake elfojtotta a rátörő vágyat.

– Blake Cocharan vagyok, és Ms. Lyndonhoz jöttem.

Summer csodálkozva vonta fel bal szemöldökét, majd a szája elégedett mosolyra húzódott. A férfi egyáltalán nem úgy festett, mint ahogy azt elképzelte. A teniszezésnek és az úzásnak köszönhetően karcsú volt, és izmos, s azonnal látszott rajta, hogy az üzleti ebédeknél jobban kedveli a sportolást. Egyáltalán nem kopaszodott, sőt divatosra vágott, sűrű, enyhén hullámos, fekete haja csak még inkább kiemelte szenvtelen, mégis vonzó arcát, kiugró arccsontját és határozott állát. Summernek tetszett, amit látott, mert a férfi megjelenése erőről és kiegyensúlyozottságról árulkodott. A tiszta, tengerkék szem fölött húzódó sötét szemöldök szinte teljesen egyenes volt. A szája kissé széles, mégis szép ívű, az orra pedig olyan, amilyenről a lány mindig azt gondolta, hogy a tulajdonosa fenn hordja. Talán igaza volt az olasz cipővel és a többi kellékkel kapcsolatban, de a férfi külsejét illetően alaposan melléfogott.

Vendége kiértékelése három, legfeljebb négy másodpercet vett igénybe. A mosolya még szélesebb lett, Blake pedig képtelen volt levenni róla a szemét. A lány szája láttán minden hús-vér férfinak egy csók jutott volna az eszébe.

– Kérem, jöjjön be, Mr. Cocharan! – lépett hátra Summer, és kitérte az ajtót a férfi előtt. – Rendkívül kedves öntől, hogy idefáradt. Foglaljon helyet! Van még egy kis dolgom a konyhában.

A lány mosolyogva intett, majd eltűnt.

Blake szóra nyitotta a száját – mivel nem volt hozzászokva, hogy a cselédek így faképnél hagyják –, majd újra becsukta. Van elég ideje, úgyhogy türelmesen vár. Letette az aktatáskáját, és körülnézett a szobában. Tekintetével felmérte a rojttal díszített lámpaernyőket, a puha, kék bársonnyal borított, legömbölyített végű kanapét, a rendkívüli gonddal faragott cseresznyefa asztalkát, a földre terített két, pasztellkék és szürke Aubusson-szőnyeget, a Ming korabeli vázát, s a drezdai kompótostálba tett pot-pourrit.

A szobában egyfajta összevisszaság uralkodott, s bár az európai stílusok összekeveredtek, különös módon mégis remekül illettek egymáshoz. A szoba túlsó végében lévő íróasztalon szétszórt gépelt lapok és kéziratok heverték. Odakintről beszűrődött a forgalom zaja, s a hifitoronyból Chopin zenéje szólt.

Ahogy ott állt, Blake hirtelen rádöbbsent, hogy rajta és a nőn kívül senki más nincs a lakásban. Ő lenne Summer Lyndon? A hihetetlen felismerés és a konyhából kiáramló illat hatására átvágott a szobán. A sütőrácsra tett hat, aranyszínű, puha süteménykosárka csak arra várt, hogy Summer megtöltse őket sűrű, fehér krémmel. Blake látta, hogy a lány olyan komoly arccal összpontosít a feladatra, mint egy műtét végző agysebész. Más helyzetben viccesnek találta volna a gondolatot, de Chopin zenéjét hallgatva és a finom, karcsú ujjak munkája láttán inkább érdekesnek találta a helyzetet.

Summer belemártotta a villáját egy edénybe, melyben Blake megítélése szerint langyos karamell volt, s rácsöpögtette a krémre. A halványbarna karamell lecsorgott a sütemény

oldalán és megdermedt. A férfi kizártnak tartotta, hogy egy emberi lény képes legyen ellenállni efféle nyalánságnak, és ne akarna legalább egyetlen falatot elcsenni belőle. A lány egyenként felvette a süteményeket, és csipkés szélű tortapapírra helyezte őket. Amikor végzett, felnézett, s a homlokán kisimultak az összpontosítás következtében keletkezett ráncok.

– Kér egy kis kávé? – kérdezte mosolyogva, s a tekintetből eltűntek a gondterhelt felhők.

Blake a süteményekre nézett, s elgondolkozott rajta, hogyan maradhatott olyan karcsú a lány dereka, hogy akár két kézzel is át tudná fogni.

– Igen, kérek.

– Forró – mondta Summer és felemelte a tálát. – Szolgálja ki magát, nekem át kell vinnem ezeket a szomszédba. – Amikor a konyha ajtajához ért, még visszafordult. – Talál kekszet a süteménytartóban, ha kér. Azonnal jöveök!

Blake vállat vont, és belépett a romokban heverő konyhába. Lehet, hogy Summer Lyndon kiváló szakács, de hogy nem rendmániás, az biztos. A süteménye illata azonban rendkívül csábító...

Csésze után kutatva kinyitotta a konyhaszekrényt, de hirtelen nem tudott tovább ellenállni a kísértésnek. Az öltönyére ügyet sem vetve végighúzta az ujját a maradék krémmel teli tál szélén, majd lenyalta róla a finomságot. Ahogy a sűrű, ínycsiklandozó krém a nyelvéhez ért, sóhajtva lehunyta a szemét.

Blake Cocharan tucatnyi ország legelőkelőbb éttermeiben és a leggazdagabb családok otthonaiban étkezett, de őszintén úgy gondolta, hogy még soha életében nem kóstolt finomabbat a Summer konyhájában megdézsmált különlegességnél. Mindez meggyőzte arról, hogy a lány kiválóan döntött, amikor tanulmányai során az édességekre „szakosodott”. Egy pillanatig csalódottan gondolt a jókora krémes süteményekre, melyeket valaki másnak készített. Blake újra keresgélni kezdett a szekrényben, amikor rábukkant a pandamackó alakú kerámia süteménytartóra.

Normális esetben nem izgatta volna a keksz, mivel nem volt különösebben édesszájú, de a krém ízét még mindig a nyelve hegyén érezte. Kíváncsi volt, milyen kekszet készíthet egy nő, akit a világ egyik legjobb mestercukrászaként tartanak számon. Blake bal kezébe fogta az angol porcelán-csészét, a jobbal pedig leemelte a panda fejét. Letette maga elé a konyhapultra, majd kivett egy kekszet, és döbbsen meredt rá.

Nem létezik olyan amerikai, aki ne ismerné fel ezt a fajta nyalánkságot. Vajon Summer Lyndon hagyománytiszteletből eszik ilyesmit? Blake még mindig a vastag, fehér krémmel töltött csokoládés kekszet nézte. Megforgatta az édeséget, melynek mindkét oldalán jól láthatóvá vált az *Oreo* felirat. Ezt választja tehát az a nő, aki a felső tízezernek szánt édességeket süt-főz, kavargat és díszít!

Ahogy visszadobta a pandába az Oreo-kekszet, kitört belőle a nevetés. Pályafutása során rengeteg különccséggel találkozott, ráadásul meg kellett birkóznia a sajátjaival is. Egy szállodalánc irányítása nem csak attól függött, hogy ki foglaltatott szobát, és ki nem. Rengeteg tervezőn, művészen, építészen, lakberendezőn, séfen, zenészen és szakszervezeti képviselőn is múlt a siker. Blake jó emberismerőnek tartotta magát, s tudta, nem telne sok időbe, hogy rájöjjön, mi az, ami hatással van Summerre.

A gondolatait a lány érkezése zavarta meg, de legalább végre eljutott odáig, hogy öntsön magának egy csésze kávé.

– Sajnálom, hogy megvárakoztattam, Mr. Cocharan, tudom, hogy nem volt szép tőlem – mentegetőzött Summer mosolyogva, s látszott rajta, hogy tisztában van vele, a vétké mindenképpen megbocsátást nyer. – Át kellett vinnem a süteményeket a szomszédomnak, ugyanis ma délutánra várja eljegyzési uzsonnára leendő rokonait. – A mosolya pajkos vigyorba fordult, ahogy levette a pandamackó fejét. – Evett a kekszből?

– Nem, de azért maga vegyen nyugodtan.

Summer engedelmesen kiválasztott egy kekszet, és majszolni kezdte.

– Tudja – mormolta elgondolkozva –, ez a keksz egészen kiváló a maga nemében. Nos, szerintem menjünk át a napaliba és beszéljük meg az ajánlatát! – intett a félig megevett keksszel a szoba felé.

Blake elégedetten nyugtázta, hogy a lány nem sokat kerget. Legalább a lényegre törő egyéniséggel nem fogott mellé. Bólintott, majd követte Summert. Nemcsak azért volt sikeres a szakmájában, mert a Cocharan nevet viselte, hanem mert vágott az esze, és pillanatokon belül fel tudta mérni a megoldásra váró feladatokat. A megoldás sikere pedig sohasem maradt kétséges. Abban a pillanatban éppen azon gondolkozott, miképpen közeledjen egy olyan nőhöz, mint Summer Lyndon. Leginkább a Bois de Boulogne árnyas fái alatt tudta elképzelni. Rendkívül „franciás” volt, s minden mozdulatából elegancia áradt. Szép, tiszta beszédéből egyértelműen kiderült, hogy európai oktatást és nevelést kapott, a szigorú brit álarc alól azonban néha mégiscsak kivillant francia énje. Blake úgy gondolta, hogy a haját a meleg és a nagy páratartalom miatt viseli feltűzve. A lakásában nem működött a légkondicionáló berendezés, és az ablakok tárva-nyitva álltak. Kerek, makulátlan minőségű smaragd fülbevalót viselt, s a pólója kivágásában jól látszott hozzá illő, könnycsepp alakú medál.

A lány a kanapéra telepedett, és maga alá húzta a lábát. A lábán vörösre festette a körmeit, de a kezén festetlen voltak, és rövidek. Blake-et megcsapta Summer illata – a süteményekhez használt karamell és valami összetéveszthetetlenül „franciás”, hihetetlenül érzéki fuvallatot érzett.

Hogyan közeledik az ember egy ilyen nőhöz? A vonzerejét használja, vagy hízelegjen, esetleg sok pénzt ajánljon? Azt beszélték a lányról, hogy állandóan a tökéletességre törekszik, s néha kifejezetten lobbanékony. Nemrégiben például visszautasította egy ismert külföldi politikus felkérését, csak azért, mert a férfi nem volt hajlandó az országába szállíttatni Summer konyhai felszereléseit. Egy hollywoodi hírességtől egész kis vagyont kért azért, hogy elkészítse húszemeletes esküvői tortakölteményét, az imént viszont saját

maga csinált uzsonnát a szomszédnak, sőt mi több, ő maga vitte házhoz a tál süteményt. Blake jobban szerette alaposan kiismerni az üzletfeleit, mielőtt ajánlatot tett nekik. Jól tudta, hogyan nyerheti el az emberek bizalmát. Mondhatjuk úgy is, hogy remekül értett az áldozat becserkészéséhez.

– Ismerem az édesanyját – kezdte, s közben egy pillanatra sem vette le a szemét a mellette ülő nőről.

– Igazán? – Summer hangjában egyszerre lehetett érezni a csodálkozást és az anyja iránt érzett szeretetet. – Valójában nem kellene meglepődnöm – magyarázta, miközben tovább majszolta a kekszét –, hiszen az anyám mindig a *Cocharan-házat* választotta az utazásaink során. Ha jól emlékszem, hat-vagy hétéves lehettem, amikor a nagyapja meghívott bennünket vacsorázni. Kicsi a világ – tette még hozzá szóra-kozottan, és nagyot kortyolt a kávéjából.

Summer azonnal látta, hogy a férfi jól szabott, konzervatív, mégis kiváló minőségű öltönyt visel, s eszébe jutott, hogy ezzel bizonyára kivívná az apja tetszését. A ruha tökéletesen illett viselője atlétatermetére, ami viszont az anyja tetszését nyerte volna el. Talán Blake Cocharan éppen ezért keltette fel az érdeklődését.

Te jó ég, ez a pasas valóban vonzó, gondolta magában, miközben újra szemügyre vette az arcát. Tekintélyt parancsoló megjelenésén látszott, hogy remekül érzi magát a bőrében. Summer mindezt azonnal észrevette, hiszen ő maga is ugyanígy volt ezzel. Felnézett az olyan emberekre, akik a saját útjukat járták, és elérték, amit akartak. Blake pontosan ilyennek tűnt. Vonzó, ismerte el magában újra, de egy efféle férfit a tökéletes fizikai megjelenés nélkül is megnyerőnek találta.

Az anyja *séduisant*-nak, vagyis csábítónak nevezné, Summer inkább a veszélyes jelzőt használta volna vele kapcsolatban. A kettő együtt elég ahhoz, hogy az ember lánya elbizonytalanodjon. Akaratlanul is arrébb húzódott, hogy minél távolabb legyen a férfitől. Az üzlet az üzlet, nem szabad belekeverni az érzelmeket.

– Ezek szerint tisztában van a *Cocharan-ház* követelményeivel.

Blake váratlanul azt kívánta, bárcsak ne lenne olyan csábos a lány illata, s olyan hívogatóan szép a szája. Bármilyen erős is legyen a vonzalom, nem akarta, hogy hatással legyen az üzletkötésre.

– Természetesen – felelte Summer, s az asztalra tette a csészejét, mert attól még hevesebben dobogott amúgy is nyugtalan szíve. – Én magam is ott szoktam megszállni.

– Úgy tudom, hogy az ön elvárásai legalább olyan magasak, mint az enyémek.

A lány mosolya ezúttal magabiztosságot sugárzott.

– Azért vagyok a legjobb a mestercukrászok között, mert már a kezdet kezdetétől ezt akartam.

Blake elégedetten nyugtázta, hogy megtalálta az első gyenge pontot. Szakmai hiúság.

– Ezzel tisztában vagyok, Ms. Lyndon. Engem ugyanis kizárólag a kiválóságok érdekelnek.

– Nos, Mr. Cocharan, pontosan mennyire érdeklém magát? – kérdezte Summer, és a kanapé támlájára könyökölve a tenyerébe támasztotta a fejét. Jól tudta, hogy a kérdése mérész, de képtelen volt ellenállni a csábításnak. Amikor egy nőnek egyfolytában kihívásokkal kell szembenéznie, és állandóan kísérletezgetnie kell a szakmájában, a magánéletében sem tud megszabadulni a szokásaitól.

Blake-nek hat lehetséges válasz jutott az eszébe, melyek közül egyiknek sem volt semmi köze a látogatása céljához.

– A *Cocharan-ház*ak éttermei híresek kiváló ételeikről és a remek kiszolgálásról. Ezzel együtt azonban a philadelphiai részlegünknek akad némi gondja e téren. Őszintén szólva, Ms. Lyndon, be kell vallanom, hogy az ételeink túl hétköznapiak... úgy is mondhatnám, unalmasak lettek. A közeljövőben nemcsak építészeti, hanem személyi átalakítást is tervezek.

– Bölcs döntés. Az éttermek, akárcsak az emberek, egy idő után, ha lehet így mondani, önteltté válnak.

– A legjobb séfet akarom, s a kutatásaim szerint ön az.

Summer felvonta a szemöldökét, de ezúttal nem meglepetésében, hanem elgondolkozva.

– Ez igazán hízelgő, de én szabadúszó vagyok, Mr. Cocharan, és a desszertek világában dolgozom.

– Igen, ezt tudom, de a főzés minden területén van gyakorlata. Továbbra is maradhat szabadúszó, legalábbis folytathatja ezt a tevékenységét néhány hónappal a munkába állása után. Egyedül választhatja ki a személyzetet, és a menü elkészítésében is szabad kezet kap. Nem szoktam beleszólni a szakemberek munkájába.

Summer ezúttal nem gondterhelten, inkább töprengve vonta össze a szemöldökét. Az ajánlat rendkívül csábító volt. Lehet, hogy az olaszországi utazás fáradalmi miatt érezte így, de kezdte unni, hogy egyetlen fogás kedvéért odarendelhetik bármelyik távoli országba. Úgy tűnt, a férfi a legalkalmasabb pillanatban ajánlotta fel, hogy egy ideig ugyanabban a konyhában dolgozzon.

Ha valóban szabad kezet kap, érdekes lenne részt venni egy régi, hírneves szálloda konyhájának és étlapjának megreformálásában. Mindez nagyjából hat hónapi kemény munkájába kerülne, aztán... Az „aztán” volt az, ami habozásra készítette. Ha ilyen sok időt és energiát szentel egy teljes munkaidős állásnak, nem fogja-e elveszíteni különleges képességeit? Ezt alaposan át kell gondolnia.

Mindig komoly fenntartásai voltak azzal kapcsolatban, hogy egyetlen intézményhez szegődjön, hiszen az élete minden területét átszötte az elkötelezettségtől való félelme. Ha az ember túl mélyen kezd kötődni valamihez vagy valakihez, azzal mindig rengeteg bonyodalomnak teszi ki magát. Ráadásul ha már elszánja magát, hogy dolgozni kezd egy étteremben, akkor inkább megnyitja a sajátját. Eddig azért nem tette, mert nem akarta lekötni magát egyetlen helyen. Jobban szeretett utazgatni, elkészíteni egy csodás fogást, majd továbbállni. Új ország, új fogás. Ez a jelmondata. Miért változtatna az életén?

– Az ajánlata rendkívül hízelgő, Mr. Cocharan...